

Vladimír Holan

.....

V blaženost urouhán, milosrdenstvím znící
a do slávy se noře,
jde vítr, pohřbívající
smrtnost jarní bouře.

Sklonění jeho vůně naše ústa hostí.
Kdo vzpřímen nechutnal
pokoru z neslužebnosti,
když vítr v dálky vál?

Viz: osika. A zítra: banánový list!
Dotknutí, opouštění.
Anebo: věž a lampa. Básník bude číst
z plamene pohnutého k snění
pokyn do kajícího v slávě zrcadlení.

.....

Protihrou v proudu nahém,
milenci, chcete vlást.
Tísňena dvojím blahem
rychle proplyne slast.

Jak jinak, touhu plně,
snoubí se třpyt a van,
aby, vzdavše se vlně,
přemohly oceán.